

Hieronim Chojnacki

Wybrane problemy składniowe
powieści Teodora Parnickiego "Tylko
Beatrycze", Alicja Kozak, "Acta
Universitatis Wratislaviensis" No 298,
"Prace Literackie" XVII, Wrocław
1975 : [recenzja]

Biuletyn Polonistyczny 19/2 (60), 171

1976

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

/II/ KOZAK Alicja: Wybrane problemy składniowe powieści Teodora Parnickiego "Tylko Beatrycze". "Acta Universitatis Wratislaviensis" No 298. Prace Literackie XVII, Wrocław 1975, s. 195-222.

Podstawę przeprowadzonych analiz stanowi przekonanie, że o odrębności stylu powieści T. Parnickiego decydują przede wszystkim wyznaczniki syntaktyczne. Obiektem obserwacji, w którym wykorzystano wskazówki metodologiczne i rezultaty badań Z. Klemensiewicza i A. Wierzbickiej, uczyniła autorka 420 wybranych wypowiedzi z jednego tylko utworu. W wyniku przeprowadzonych analiz wyodrębniła osiem cech charakterystycznych składni języka powieści. Zebrany materiał - w intencji badaczki - powinien być wyzyskany do całościowej interpretacji stylu pisarskiego T. Parnickiego.

BP/60/37

H.Ch.

/II/ KUKULSKI Leszek: Precjoza Morsztynowskie. "Przegląd Humanistyczny" 1975 nr 10 s. 139-144.

Motyw pośmiertnych losów ziemskich kochanków przejawia się - różnie interpretowany - w literaturze renesansowej (Ronsard, Dante, Boccaccio, Chariteo, Petrarca). W liryce di Constanza, Deportesa i Marina pojawia się jedna z jego wersji, wprowadzająca, obok obrazu męczarni piekielnych, element pociechy, której doznają kochankowie mogąc obserwować swoje cierpienia. W wierszu "Kara" J.A. Morsztyna - parafrazie sonetu Marina "Pieńko miłosne" - autor zachował częściowo układ wzoru, przełożył lub znalazł odpowiedniki Marinowskich antytez, a jednocześnie - m.in. na skutek odejścia od formy sonetu - wprowadził szereg własnych rozwiązań poetyckich.

BP/60/38

M.G.